841/10

Den 6. april 2010 blev i sag nr. 76.455:

xxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxx
xxxx xxxxxx xxxxxxxx
xxx xxxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxx x

mod

Forsikrings-Aktieselskabet Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :i

Forsikringstageren, der i tilknytning til en familieforsikring har retshjælpsforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager ved sin advokat over, at selskabet har afvist at yde forhåndstilsagn om retshjælpsdækning til en ankesag mod Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet.

Sagen, hvortil der ønskes retshjælpsdækning, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt klageren er berettiget til sygedagpenge med virkning fra den 10/6 2003, subsidiært om hun er berettiget til revalidering af forskellig art. Sagen har været behandlet ved byretten, som ved dom af 10/11 2008 har hjemvist sagen til de sociale myndigheder med henblik på fornyet vurdering af spørgsmålet om klagerens sygedagpengeret eller ret til revalidering. Klageren har ansøgt om forhåndstilsagn om retshjælpsdækning til sagens indbringelse for landsretten. Selskabet har afvist dækning bl.a. under henvisning til, at der ikke er rimelig grund til at føre proces.

Af udskrift af dombogen fra byretten fremgår bl.a.:

> "Sagens baggrund og parternes påstande
> Sagen angår prøvelse af en afgørelse truffet den 18. januar 2006 og revurderet den 27. marts 2007 af Det Sociale Nævn, Statsamtet …, nu Statsforvaltningen S., Beskæftigelses-

ankenævnet, vedrørende ret til sygedagpenge, revalidering m.v., samt betydningen af visse påståede sagsbehandlingsfejl begået i denne anledning.

Sagen er anlagt den 19. februar 2007.

I medfør af retsplejelovens § 12, stk. 3, har tre dommere deltaget i afgørelsen af sagen.

Sagsøgeren, FOA Fag og Arbejde, har som mandatar for [klageren] over for sagsøgte, Beskæftigelsesankenævnet (tidligere det Sociale Nævn), nedlagt følgende påstande:

Principalt.
Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at [klageren] er berettiget til sygedagpenge med virkning fra den 10. juni 2003 og frem.

Subsidiært.
Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at [klageren] er berettiget til revalidering, mere subsidiært revalideringsmæssige foranstaltninger, herunder yderligere arbejdsprøvninger og mest subsidiært er berettiget til fleksjob alt med virkning fra den 10. juni 2003 og frem.

Sagsøgte har principalt påstået frifindelse, subsidiært hjemvisning.
…
Rettens begrundelse og afgørelse
Sagsøgte, Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnets, afgørelser om ophør af sygedagpenge og afslag på revalidering, beror til dels på bevisvurderinger. Sagsøgte har særlig erfaring i bevisvurderinger af denne art. Der må derfor foreligge et sikkert grundlag, for at domstolene kan tilsidesætte sagsøgtes afgørelser om ophør af sygedagpenge og afslag på revalidering.

Ved afgørelsen af 18. januar 2006 - og ved afgørelsen om revurdering af 27. marts 2006 - fandt sagsøgte ikke grundlag for at ændre … Kommunes afgørelse af 15. august 2005, hvorved kommunen besluttede at fastholde afgørelsen af 4. juni 2003, hvorved [klagerens] sygedagpenge blev bragt til ophør med virkning fra den 10. juni 2003.

Det fremgår af sagsøgtes afgørelse af 18. januar 2006, at sagsøgte i relation til spørgsmålet om sygedagpengeret fandt sagen tilstrækkeligt belyst og lagde vægt på oplysninger i væsentligst de tidligere foreliggende sagsakter, den af … Kommune udfærdigede ressourceprofil dateret 11. august 2005 samt den af [klageren] udfærdigede ressourceprofil sendt til … kommune den 13. juli 2005. Som begrundelse for at fastholde afgørelsen om ophør af sygedagpenge anførte sagsøgte, at [klageren] efter 'de foreliggende oplysninger' ikke kunne anses for fuldt uarbejdsdygtig, jf. dagpengelovens § 5, stk. 1, ligesom sagsøgte fandt, at [klageren] ikke opfyldte betingelserne for forlængelse af sygedagpengeretten, som fastsat i den dagældende § 22, stk. 1, nr. 1-6 i dagpengeloven. Som uddybende begrundelse henviste sagsøgte til sin afgørelse af 5. april 2004.

Det fremgår endvidere af sagsøgtes afgørelse af 18. januar 2006, at sagsøgte i relation til spørgsmålet om revalidering lagde vægt på væsentligst udsagn og oplysninger i erklæringer og journalnotater fra 2002 og 2003 samt [klagerens] ressourceprofil sendt til … Kommune den 13. juli 2005. Som begrundelse for at fastholde, at [klageren] ikke fandtes berettiget til revalidering pr. 10. juni 2003, anførte sagsøgte, at [klageren] efter en samlet vurdering af 'de foreliggende oplysninger' ikke pr. 10. juni 2003 var omfattet af personkredsen i § 46, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik. Sagsøgte skønnede, at [klageren] skulle kunne vende tilbage til sit

hidtidige arbejdsområde, f.eks. som støtte/hjemmevejleder for voksne udviklingshæmmede i dennes hjem, eventuelt suppleret med en '§ 28-aftale i henhold til dagpengeloven'.

Det må på denne baggrund lægges til grund, at sagsøgte ikke fra … Kommune havde modtaget oplysningerne i … Kommunes ressourceprofil af 19. januar 2006, herunder notater og sociale og lægelige vurderinger fra februar, april, juni, august, oktober og december 2005. Sagsøgte havde således i sin bevisvurdering ikke inddraget oplysningerne om og vurderinger af [klagerens] arbejdsprøvning på … i maj og juni 2005, lægelige vurderinger fra hørespecialist og neuropsykolog fra marts og oktober 2005, ligesom sagsøgte ikke inddrog oplysningen om, at … Kommune den 7. december 2005 havde bestemt, at [klageren] var berettiget til revalidering og den 22. december 2005 var bevilget revalidering til zoneterapeutuddannelse i perioden 1. februar 2006 til 1. februar 2008. Endeligt inddrog sagsøgte ikke oplysningen om, at kommunens sagsbehandler som sin samlede socialfaglige vurdering anførte blandt andet, at [klagerens] tinnituslidelse ikke havde bedret sig i perioden fra lidelsens start i november 2001 til ultimo 2005.

Disse mellemkommende faktiske oplysninger - som ikke kan anses for uvæsentlige - burde have været meddelt sagsøgte og derefter inddraget og vurderet særligt nøje af sagsøgte ved afgørelsen af 18. januar 2006 eller senest i forbindelse med revurderingen den 27. marts 2006. Da dette ikke er sket, er sagsøgtes afgørelse truffet på et ufuldstændigt grundlag.

Afvejningen af de relevante oplysninger er skønsmæssig og må foretages af de administrative myndigheder. Herefter, og med den bemærkning, at det efter [klagerens] forklaring i retten, må lægges til grund, at [klagerens] tinnituslidelse ikke havde bedret sig i perioden fra lidelsens start i 2001 til i hvert fald ultimo 2005, finder retten, at sagen bør hjemvises til de sociale myndigheder med henblik på fornyet vurdering af spørgsmålet om [klagerens] sygedagpengeret eller ret til revalidering pr. 10. juni 2003.

Retten bemærker afslutningsvis, at Det Sociale Nævn ved afgørelsen af 5. april 2004 i fornødent omfang adresserede de øvrige af sagsøgeren påberåbte mulige sagsbehandlingsfejl vedrørende sagsøgerens faglige organisations medinddragelse og udfærdigelse af opfølgningsplan. Det bemærkes afsluttende endvidere, at der - af de af sagsøgte herom anførte grunde - ikke er grundlag for at antage, at [klageren] var berettiget til flexjob pr. 10. juni 2003.

Efter sagens karakter, forløb og udfald skal sagsøgte til sagsøgeren betale sagsomkostninger med 27.000 kr., hvori indgår dækning af den af sagsøgte erlagte retsafgift på 2.000 kr.

Thi kendes for ret:

Sagen hjemvises til fornyet afgørelse ved de sociale myndigheder.

Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet, skal inden 14 dage til FOA Fag og Arbejde, som mandatar for [klageren] i sagsomkostninger betale 27.000 kr."

Klagerens advokat har ved skrivelse af 5/2 2009 til selskabet anmodet om forhåndstilsagn om retshjælpsdækning til ankesag mod Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet.

Vedlagt ovennævnte skrivelse har advokaten til selskabet fremsendt ankestævning af 4/12 2008, hvoraf bl.a. følgende fremgår:

> "Som advokat for FOA Fag og Arbejde som mandatar for [klageren], påanker jeg herved til Østre Landsret den af Retten i … den 10. november 2008 afsagte dom i sagen BS …mod Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet.
> …
> For Landsretten nedlægges sålydende:
>
> **PÅSTANDE:**
>
> PRINCIPALT:
> Indstævnte tilpligtes at anerkende, at [klageren] er berettiget til sygedagpenge med virkning fra den 10. juni 2003 og frem.
>
> SUBSIDIÆRT:
> Indstævnte tilpligtes at anerkende, at [klageren] er berettiget til revalidering, mere subsidiært revalideringsmæssige foranstaltninger, herunder yderligere arbejdsprøvninger og mest subsidiært er berettiget til fleksjob, alt med virkning fra den 10. juni 2003 og frem.
>
> **ANBRINGENDER:**
> Til støtte for de nedlagte påstande, påberåbes samme anbringender og bevisligheder som for Byretten.
>
> Nærværende sag ankes, da resultatet af den ved dommen bestemte hjemvisning endnu ikke kendes, hvorfor sagen begæres udsat indtil Indstævntes fornyede afgørelse foreligger."

Selskabet har ved skrivelse af 12/2 2009 til klagerens advokat afvist at yde forhåndstilsagn om retshjælpsdækning til ankesagen.

I klagerens advokats skrivelse af 16/2 2009 til selskabet hedder det:

> "Ved brev af 12. februar 2009 meddeltes afslag på at yde retshjælpsdækning til føre ankesag. Som begrundelse henvistes til, at en ankesag, der er tabt i første instans og som ønskes ført på væsentligt samme grundlag som byretssagen anses for urimelig.
>
> Hertil skal jeg anføre, at retten i …, ved sin afgørelse af 10. november 2008, hjemviste sagen til fornyet afgørelse ved de sociale myndigheder med henblik på en fornyet vurdering af spørgsmålet om sagsøgers dagpenge- eller revalideringsret pr. 10. juni 2003. Sagsøger havde netop som sin subsidiære påstand påstået sagsøgte tilpligtet at anerkende, at sagsøger var berettiget til revalidering, revalideringsmæssige foranstaltninger herunder yderligere arbejdsprøvninger med virkning fra den 10. juni 2003.
>
> Byrettens fulgte i vidt omfang sagsøgers anbringender herunder, at sagsøgte ikke havde inddraget de faktiske forhold helt frem til afgørelsestidspunktet, hvilket ifølge Byretten medførte, at sagsøgtes afgørelse var truffet på et ufuldstændigt grundlag. Byretten lagde endvidere til grund, at sagsøgers tinnituslidelse ikke havde bedret sig siden lidelsens start i 2001 til i hvert fald ultimo 2005. Dette var netop begrundelsen for, at sagen ifølge Byretten skulle

hjemvises til fornyet behandling af spørgsmålet om sagsøgers sygedagpengeret eller revalideringsret pr. 10. juni 2003. Byretten kunne efter min opfattelse, selv have truffet afgørelse herom, men fandt, at denne skønsmæssige afvejning må foretages af de administrative myndigheder, jf. Byrettens afgørelse s 26 nederst.

Uanset at Byretten ikke, i overensstemmelse med sagsøgers principale påstand, fandt sagsøger berettiget til fleksjob pr. 10. juni 2003 er der således ikke tale om, at sagsøger tabte sagen ved byretten således som det er lagt til grund i dit brev af 12. februar 2009.

Jeg skal på denne baggrund bede dig genvurdere min anmodning om hvorvidt der kan gives tilsagn om retshjælpsdækning til at føre ankesagen."

Af selskabets skrivelse af 27/2 2009 til klagerens advokat fremgår:

"Vi skal fastholde vores afslag på at yde retshjælpsdækning til ankesagen.

Vi har noteret os Deres bemærkning om at forsikringstager ikke tabte sagen i byretten, selvom dommen ikke var i overensstemmelse med den principale påstand. Vi er uforstående overfor dette synspunkt. I medfør af de oplysninger vi har modtaget, så er det modparten der har nedlagt påstand om hjemvisning, og derfor modparten der har fået medhold i sin påstand.

Såfremt det er Deres opfattelse, at Deres klient ikke tabte sagen i byretten burde det ikke være nødvendigt at anke sagen.

Når de sociale myndigheder har truffet ny afgørelse i sagen på et fyldestgørende grundlag, skal vi være indforstået med at foretage en ny vurdering af sagen."

Klagerens advokat har den 3/3 2009 fremsendt endnu en klage til selskabet, som herefter på ny har fastholdt sin afgørelse ved skrivelse af 18/3 2009.

Af Beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 19/3 2009 fremgår:

"Beskæftigelsesankenævnet har i overensstemmelse med Retten i … dom af 10. november 2008 genoptaget nævnets afgørelse af 18. januar 2006, fastholdt ved genvurderingen den 27. marts 2006, hvorved nævnet tiltrådte … Kommunens afgørelse af 15. august 2005, hvorved kommunen fastholdt sin afgørelse af 4. juni 2003, hvorved [klageren], dagpenge blev bragt til ophør med virkning fra den 10. juni 2003, jf. dagpengelovens § 5, stk.1 og lovens § 22, stk. 1.

Nævnet har i enighed truffet følgende

AFGØRELSE:
Advokat S.K.J. har fået ret i sin klage.

Nævnet finder, at kommunen ikke var berettiget til at stoppe [klagerens] sygedagpengene pr. 10. juni 2003.

I overensstemmelse med rettens dom har nævnet lagt vægt på oplysningerne i ressourceprofilen af 19. januar 2006, herunder notater og sociale og lægelige vurderinger fra februar, april, juni, august, oktober og december 2005.

I overensstemmelse med rettens dom har nævnet lagt vægt på resultatet af arbejdsprøvningen på … i maj og juni 2005 og de lægelige vurderinger fra hørespecialist og neuropsykolog fra marts og oktober 2005.

I overensstemmelse med rettens dom har nævnet endvidere lagt vægt på oplysningerne om, at … Kommune i december 2005 besluttede, at [klageren] var berettiget til revalidering.

I overensstemmelse med rettens dom har nævnet sluttelig lagt vægt på, at kommunens sagsbehandler i sin samlede socialfaglige vurdering blandt andet har anført, at [klagerens] tinnituslidelse ikke havde bedret sig i perioden fra lidelsens start i november 2001 og til ultimo 2005.

Nævnet finder på ovennævnte baggrund, at kommunen har pligt til at forlænge [klagerens] dagpengeudbetaling efter den 10. juni 2003, idet det måtte anses for overvejende sandsynligt, at revalidering ville blive iværksat, jf. dagældende dagpengelovs § 22, stk. 1, nr. 1 og aktivlovens § 46.

Nævnet skal derfor pålægge kommunen at genoptage udbetalingen af sygedagpengene fra standsningstidspunktet i henhold til lovens § 22, stk. 1, nr. 1, såfremt [klageren] i øvrigt opfylder betingelserne herfor.

Kommunen pålægges endvidere i samarbejde med [klageren] at udarbejde en jobplan, som hurtigst muligt kan bringe [klageren] til at varetage et arbejde og dermed blive selvforsørgende. Dette kan eventuelt ske efter forudgående afklarende foranstaltninger som led i en forrevalidering.

Nævnet ændrer således sin tidligere afgørelse.

Afgørelsen er endelig. Ankestyrelsen har dog mulighed for at optage en sag til behandling, når styrelsen skønner, at sagen er af principiel eller generel betydning. Der henvises til klagevejledningen på sidste side."

Beskæftigelsesankenævnet har ved skrivelse af 22/4 2009 meddelt klagerens advokat, at kommunen har klaget over nævnets afgørelse af 19/3 2009. Beskæftigelsesankenævnet har efter genvurdering fastholdt sin afgørelse og har herefter videresendt sagen til Ankestyrelsen.

Klagerens advokat og selskabet har i forlængelse heraf ført yderligere korrespondance, hvilket dog ikke har resulteret i enighed.

Ankestyrelsen har ved afgørelse af 7/5 2009 afvist at realitetsbehandle kommunens klage over Beskæftigelsesankenævnets afgørelse af 19/3 2009.

Klagerens advokat har i klageskrivelse af 30/6 2009 til Ankenævnet for Forsikring bl.a. anført:

> "Som det fremgår af dommen [fra byretten], nedlagde min modpart hjemvisningspåstanden, for det tilfælde, *'at retten måtte finde, at [klageren] pr. 10. juni 2003 var berettiget til yderligere sygedagpenge, eller at hun måtte være berettiget til revalideringsydelse;* jf. dommens side 24, næstsidste afsnit.
>
> Altså var hjemvisningspåstanden aktuel for det tilfælde, at jeg fik medhold i mine overordnede anbringender i sagen.
>
> Med dommen blev sagen hjemvist, således at kommunen kunne træffe ny afgørelse om sygedagpenge.
>
> Med andre ord fik jeg således medhold i, at den afgørelse, jeg havde indbragt for retten, var forkert og [klageren] blev da også tilkendt kr. 27.000 i sagsomkostninger.
>
> Retten vurderede med andre ord, at kommunen skulle gives lejlighed til at træffe en ny afgørelse om, hvorvidt min klient var berettiget til sygedagpenge med virkning fra den 10. juni 2003 og frem.
>
> Men retten undlod altså selv at tage stilling til berettigelsen.
>
> For at undgå at være nødt til at anlægge ny sag, hvis kommunen efter hjemvisningspåstanden traf endnu en forkert afgørelse, ankede jeg dommen til Landsretten. …
>
> Med henvisning til, at den sag der ønskes ført ved Landsretten, blev tabt ved byretten, har Alka Forsikring imidlertid afvist retshjælpsdækning til ankesagen. …
>
> Som det vil fremgå af de seneste breve, har Beskæftigelsesankenævnet den 19. marts 2009 truffet afgørelse om, at jeg har fået medhold i min klage (kopi vedlagt som bilag …). Med andre ord har jeg i Beskæftigelsesankenævnet fået medhold i den del af sagen, der blev anket til Landsretten.
>
> Afgørelsen fra Beskæftigelsesankenævnet af 19. marts 2009 blev påklaget af kommunen til Ankestyrelsen, jf. brev af 22. april 2009, vedlagt som bilag ... Denne har Ankestyrelsen tilsyneladende den 7. marts 2009 afvist at realitetsbehandle, jf. vedlagte brev fra Kammeradvokaten af 17. juni 2009 (bilag …).
>
> Når jeg stadig ønsker at føre ankesagen for Landsretten - og ønsker retshjælp hertil er det for at være sikker på, at sagen ikke skal starte helt forfra (med anlæg af ny sag ved byretten), frem for at blive afgjort under den allerede igangværende sag."

Det indklagede selskab har over for nævnet fastholdt sin afgørelse og har til støtte herfor i skrivelse af 20/7 2009 bl.a. anført:

> "I henhold til retshjælpsforsikringsbetingelsernes § 2, stk. 1 dækker forsikringen tvister, som er opstået i privatlivet, og som efter deres art vil kunne behandles af en domstol efter rets-

plejelovens regler om civile sager. Ved tvister forstås konkrete aktuelle konflikter, som med rimelighed kan danne grundlag for et civilretligt søgsmål, jf. § 2, stk. 2.

Klagers advokat har oplyst, at sagen er indbragt for landsretten for at skulle undgå at anlægge en ny sag, såfremt hjemvisningen ikke førte til et positivt resultat for klager. Der foreligger således ikke en konkret og aktuel tvist, når resultatet af hjemvisningen ikke kendes. Det forhold at det eventuelt kan være formålstjenstligt for klager at anke sagen medfører ikke, at der foreligger en tvist i relation til retshjælpsforsikringens betingelser.

Vi skal endvidere henvise til forsikringsbetingelsernes § 2, stk. 3 og § 5, stk. 1, hvoraf det fremgår at retshjælpsforsikringen ikke dækker omkostninger, der ikke er afholdt med rimelig grund.

Den omstændighed at klager blev tilkendt omkostninger i byretten kan ikke alene tages til udtryk for at klager er den vindende part i sagen, og at ankesagen alene på dette grundlag kan være berettiget til retshjælpsdækning.

Klager har ikke fået medhold i nogle af de nedlagte påstande, da det var modparten der havde nedlagt påstand om hjemvisning.

Det forhold, at klager har fået medhold i at afgørelsen ikke var truffet på et fyldestgørende grundlag, kan ikke medføre at ankesagen kan være rimelig at føre, da klager ikke fik medhold i påstanden om at være berettiget til forlængelsen af sygedagpenge.

Rimeligheden af den nye sag, kan først træffes på det tidspunkt, hvor Beskæftigelsesankenævnet har truffet ny afgørelse i sagen. Det er i denne sammenhæng at vi meddelte, at vi var indforstået med at skulle foretage en ny vurdering af sagen, når resultatet af hjemvisningen forelå. Det er først på dette tidspunkt, der vil foreligge en konkret og aktuel tvist og først på dette tidspunkt, kan det vurderes om der er rimelig grund for at antage, at klager vil kunne få medhold i de nedlagte påstande.

Særligt under hensyntagen til at retten har afgjort, at der var fejl i sagsbehandlingen og at der var afgørende oplysninger, der ikke var medtaget i bedømmelsen, må det antages at det ikke kunne anses for usandsynligt at hjemvisningen ville føre til et for klager positivt resultat. Tillige på dette grundlag vil der ikke være rimelig grund til anke af sagen. Dette er også efterfølgende blevet understøttet af, at Beskæftigelsesankenævnet ved den nye vurdering som følge af hjemvisningen, har pålagt kommunen at foretage betaling af sygedagpenge.

Som det klart fremgår af byrettens dom, er det de administrative myndigheder der skal udøve skønnet og ikke domstolene. Bevisbedømmelsen af de foreliggende oplysninger skal således ikke foretages af retten med derimod af de administrative myndigheder.

Der foreligger ikke grundlag for at antage, at en ankesag vil føre til et for klager bedre resultat, da landsretten ligeledes ikke skal foretage skønnet. Såfremt en ny afgørelse fra Beskæftigelsesankenævnet ikke gav klager medhold, men alle relevante oplysninger var inddraget og der ikke var sket sagsbehandlingsfejl, er det ikke op til landsretten at foretage skønnet, da dette er overladt til forvaltningen.

Afslutningsvis skal vi gøre opmærksom på, at vi ikke har modtaget kopi af kommunens påklage til Ankestyrelsen, eller Ankestyrelsens afvisning af at behandle klagen og Kammeradvokatens brev i denne forbindelse.

Vi skal dog ikke undlade at bemærke, at såfremt klagen ikke er blevet behandlet af Ankestyrelsen, må vi antage at afgørelsen fra Beskæftigelsesankenævnet af 19. marts 2009 er gældende og at kommunen derfor skal genoptage udbetalingen af sygedagpenge. Tillige på denne baggrund ses der ikke at være grundlag for at skulle gennemføre en ankesag."

Hertil har klagerens advokat i skrivelse af 8/9 2009 til nævnet bemærket:

"Jeg skal indledningsvis oplyse, at hjemkommunen nu har opfyldt påstanden i ankestævningen via Beskæftigelsesankenævnets afgørelse. Jeg vedlægger kopi af brev til Landsretten bilagt skrivelse fra Kommunen, der er fremlagt i sagen som bilag …

Klageren har altså herved fået fuldt medhold i sin påstand.

I relation til de af Alka Forsikring fremsendte bemærkninger af 20. juli 2009, skal jeg særligt bemærke følgende:

Om der foreligger en tvist:

Det er et ofte forekommende tvistepunkt i denne type af sager, hvor myndighedsafgørelser indbringes for Domstolene, om Domstolenes reaktionsmulighed alene skal være, eller eventuelt især skal være, at annullere afgørelsen og hjemvise denne, med henblik på at den underkendte forvaltningsmyndighed kan træffe en ny afgørelse, eller om Domstolene skal træffe en realitetsafgørelse.

Problemet er belyst ved forskellige højesteretsafgørelser; særligt skal jeg henvise til højesteretsdom U 2000.645 H, hvor Højesteret udtrykkeligt udtaler sig om dette spørgsmål, og herunder tilkendegiver at der netop i sager, hvor der var fornødent grundlag for at tilsidesætte en afgørelse, samtidig som udgangspunkt ikke var behov for hjemvisning.

Til illustration af problematikken fremsender jeg endvidere kopi af et tilsvarende forløb i en arbejdsskadesag i form af Vestre Landsrets dom; efterfølgende realitetsafgørelse og efterfølgende højesteretsdom.

Som det fremgår af dommen, havde jeg som advokat for skadelidte nedlagt påstand om, at erhvervsevnetabet for skadelidte udgjorde 65 %. Landsretten fulgte ikke min principale påstand, men var enig i at afgørelsen var forkert, idet der uberettiget var trukket fra i det samlede erhvervsevne- tab, hvorfor Landsretten hjemviste sagen til Ankestyrelsen.

Dette fandt jeg var utilfredsstillende, hvorfor jeg ankede afgørelsen. Herefter traf Ankestyrelsen realitetsafgørelse af 4. februar 2008, der vedlægges i kopi, og dernæst afsagde Højesteret dom i overensstemmelse med min oprindelige påstand.

Vedrørende spørgsmålet om de nedlagte påstande:
At modparten i denne sag - og i øvrigt også i sagen omtalt ovenfor fra Vestre Landsret - havde nedlagt påstand om hjemvisning, fører naturligvis ikke til, at denne påstand ikke også er indeholdt - som det mindre i det mere - i klagerens påstand.

Men i relation til hvem der er vindende part, har det selvsagt ingen relevans. Det forhold, at klageren er tilkendt sagsomkostninger, er i sig selv et særdeles kraftigt indicium på, at denne er en vindende part, men hertil kommer, at sagsomkostningerne er udtryk for det grundliggende forhold, at det har været nødvendigt for klageren at anlægge sag for at få - eventuelt delvist - medhold i sin påstand.

Relevansen af at anke en hjemvisningsdom:

Som ovenfor nævnt er selve spørgsmålet om hjemvisning eller ej i sig selv et tvistepunkt.

Hvis Alka Forsikrings synspunkt, om at en borger, fordi byretten har afsagt dom om hjemvisning, ikke har rimelig grund til at føre sag, skulle tages til følge, ville det i sig selv indebære, at dette væsentlige tvistepunkt (om der skal ske hjemvisning eller realitetsafgørelse) aldrig ville kunne finde sin løsning ved Domstolene, idet synspunktet selvsagt må gælde for en hvilken som helst afgørelse, hvor underinstansen afsiger dom om hjemvisning, og dermed kan afskære borgeren fra at få dette væsentlige tvistepunkt behandlet af appelinstansen.

Hertil kommer, at alle praktiske og reelle grunde taler for en anke.

Hvis ikke klageren havde anket dommen om hjemvisning, så ville det selvsagt indebære, at klageren ville være 'slået tilbage til nul' og skulle starte helt forfra, når en ny afgørelse fra Kommunen med efterfølgende klageinstans til den instans der var anlagt sag imod var truffet.

Dette vil selvsagt være overordentligt procesforøgende, tidsmæssigt forøgende og for borgeren væsentligt omkostningsforøgende, når det relevante processkridt ikke finder sin løsning ved, at der blot bekræftes retshjælpsdækning til dette væsentlige spørgsmål."

Herefter har selskabet i skrivelse af 30/9 2009 til nævnet anført:

"Vi skal fastholde vores tidligere anførte i denne sag og derudover bemærke, at selskabets vurdering af rimeligheden af en anmeldelse til retshjælpsforsikringen sker individuelt fra sag til sag på grundlag af sagens konkrete omstændigheder. Det er i denne sag blevet vurderet, at der ikke har været rimelig grund til anke af sagen, men dette kan ikke tages til udtryk for, at der i anden sag med andet hændelsesforløb og anden begrundelse for hjemvisningen, ikke kan være rimelig grund til anke. Vi har ikke har gjort gældende, at der aldrig vil være grundlag for at anke en dom, hvor der sker hjemvisning.

Ved vurderingen af rimeligheden af anken af denne sag, har vi lagt vægt på, at Beskæftigelsesankenævnet ikke havde medtaget alle de relevante oplysninger til bedømmelsen af om klager var berettiget til sygedagpenge. Af de oplysninger som byretten har henvist til skal tages med i vurderingen, er der oplysninger, som tyder på at klager vil være berettiget til sygedagpenge, hvorfor hjemvisningen ikke kan anses for at være formålsløs. Dette er efterfølgende blevet bestyrket af, at Beskæftigelsesankenævnet har truffet en afgørelse, der har givet klager medhold, samt at kommunen har opfyldt denne afgørelse.

Derudover skal vi bemærke, at der ikke i ankestævningen fremgik nye forhold vedrørende beviser og anbringender, som ikke var blevet fremsat i byretten, og der tillige af denne årsag ikke kan antages til at være rimelig grund til at føre ankesagen, da der ikke var oplysninger til sandsynliggørelse af, at ankesagen ville føre til et for klager bedre resultat."

Efterfølgende har klagerens advokat i skrivelse af 19/11 2009 til nævnet anført:

"I ovennævnte sag har Indstævnte nu taget bekræftende til genmæle, og der er afsagt dom [den 16/11 2009] samt truffet omkostningsafgørelse, jf. vedlagte kopi.

Dette underbygger for mig at se fuldstændig, at der har været rimelig grund til at føre sagen."

Af den vedlagte udskrift af landsrettens dombog fremgår:

"Under denne ankesag har appellanten, FOA Fag og Arbejde som mandatar for [klageren], nedlagt endelig principal påstand om, at indstævnte, Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet, tilpligtes at anerkende, at [klageren] er berettiget til sygedagpenge for perioden 10. juni 2003 til 31. januar 2006.

Da Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet, under sagen har taget bekræftende til genmæle over for [klagerens] påstand, dømmes Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet, i overensstemmelse med [klagerens] påstand som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:
Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet, skal anerkende, at [klageren] er berettiget til sygedagpenge for perioden 10. juni 2003 til 31. januar 2006.

I sagsomkostninger skal Statsforvaltningen S., Beskæftigelsesankenævnet, til FOA Fag og Arbejde som mandatar for [klageren] betale 32.000 kr., hvoraf 2.000 kr. udgør retsafgift.

Sagsomkostningsbeløbet skal betales inden 14 dage og forrentes efter rentelovens § 8 a."

Af retshjælpsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**§ 2. Hvilke tvister er dækket af retshjælpsforsikringen?**
1. Forsikringen dækker tvister, som er opstået i privatlivet, og som efter deres art vil kunne behandles af en domstol efter retsplejelovens regler om civile sager. Forsikringen dækker også tvister af denne art, som efter parternes aftale i stedet behandles ved voldgift.
2. Ved tvister forstås konkret aktuelle konflikter, som med rimelighed kan danne grundlag for et civilretligt søgsmål.
3. Selskabet skal - på det foreliggende grundlag - afgive udtalelse om, hvorvidt tvisten er dækket af forsikringen eller ikke. Selskabet har både ret og pligt til at give udtryk for tvivl om sagens rimelighed. Dækningstilsagn er begrænset til omkostninger, der står i et rimeligt forhold til sagens genstand.

§ 5. Hvilke omkostninger er ikke dækket af retshjælpsforsikringen?
1. Omkostninger, som ikke er afholdt med rimelig grund, f.eks. fordi sikrede ikke skønnes at have rimelig grund til at føre sagen, eller fordi disse ikke står i rimeligt forhold til sagens genstand."

Nævnet udtaler:

Sagen for byretten må anses for delvis vundet, delvis tabt af klageren. Da klageren er tillagt sagsomkostninger, må klageren anses for at have fået mest medhold, jf. retsplejelovens § 313.

Sagen for landsretten blev i det hele vundet af klageren.

Nævnet finder på denne baggrund, at selskabet ikke har været berettiget til at give afslag på retshjælpsdækning.

Herefter

b e s t e m m e s :

_____

Selskabet, Forsikrings-Aktieselskabet Alka, skal yde retshjælpsdækning til ankesagen.

Marianne Højgaard Pedersen
formand